

bestaa, idet Arbeidet, som ogsaa oplyst i Betænkningen, er meget dyrere paa St. Croix end paa de omliggende Der, idet Forholdet omtrent er som 5 til 4. Desuden har man ment, at selv om Den skulde komme i nogen Velstand, saalænge Arbeidsregulativerne bestaa — hvad jeg forøvrigt betvivler — vilde det ikke nytte Arbejderne Noget, og da man af gammel Erfaring veed, hvor haardt det holder at faae rokket ved disse Forhold derovre, have vi foreslaaet, at der skal udgaa en Anordning, som bestemmer, at Landarbejderne, strax efter at Sukkerfogieret er i Drift, frit skulle kunne raade over deres Arbeidskraft om Lørdagen, og at seneft tre Aar derefter skal selve den provisoriske Anordning af 26de Januar 1847 og de sig dertil sluttende senere Anordninger hæves. Denne Overgangstid have vi troet maatte være lang nok. En Overgang er det nemlig, at Arbejderne selv komme til at raade for deres Arbeidskraft om Lørdagen. Nu ere Arbejderne fritagne for Arbejde om Lørdagen, og efter hvad vi have erfaret, benytte de væsentlig denne Dag til at drage til Løvs med deres Hæveprodukter; hver Arbejder har nemlig i Reglen en Provisionsgrund. Selv om Arbejderne ville benytte Lørdagen til Arbejde, kunne de dog ikke frit raade over Dagen, idet en vis Betaling er fastsat, og de skulle først tilbyde deres egen Plantes Arbeidet. Der maa nødvendigvis være nogen Overgangstid, thi Den maa ordne sine Fattigforhold som Følge af den indtraadte Forandring, idet der nu ikke eksisterer noget officielt Fattigvæsen, ligesom det endvidere vil være nødvendigt for Den at vedtage en Lyndelov; men til alt dette maa der være Tid i de 3 Aar. Som sagt, man tror, at Arbeidsregulativets Ophævelse vil være et stort Gode og muligjore Fremskridt, ligesom det maasse ogsaa kunde føre til, at Plantagerne bleve noget udstykkede. Nu skal nemlig enhver Landmand tillige være Fabrikant, og det har til Følge, at de smaa Provisionsgrunde ikke kunne benyttes til andet end Hæveværter; naar derimod Enhver kan aflevere sine Sukkerør paa Sukkerfogieret, vil ogsaa Enhvers Lørd kunne benyttes til Sukkerdyrkning. Det er Udvalgets Mening, at vedkommende høitærede Minister burde gjøre Sit til, at Udparcelleringen kan finde Sted, navnlig ogsaa derved, at de Plantager, som komme i Statens Besiddelse paa Grund af Pengeforhold, saa vidt gjørligt udstykkes. Kort sagt, Betingelsen for, at Den skal kunne komme frem, er, at der kommer en hel anden Benyttelse af Naturkræfterne til Stede, og Muligheden for, at det kan ske, er der, idet de omliggende, velstaaende Der hverken ere frugtbare eller have rigeligere Indtagtskilder end St. Croix. Dette har ogsaa bevoget Udvalget i dets Helhed til at gaa den Vej, det er gaaet, idet man har sagt sig selv, at det vilde dog paa en Maade komme til at tyngge paa os, om Den gik til Grunde fordi denne Kraftanstrengelse ikke blev gjort. Der er ogsaa Mange, som have Tro til, at det vil

kunne lykkes at frelse Den, og blandt disse Mange er den nuværende Guvernør Garde, som jo har viist sig meget energisk i denne Sag og egentlig har sat den i Bevægelse fra først af. Han er bleven opmærksom paa de uheldige Forhold derovre og har set, at det var anderledes paa de omkringliggende Der; derved er han bleven ledet paa den Tanke at forlange en Bevilling af Kolonialkassen til Undersøgelsen af Forholdene paa de engelske og fransk-vestindiske Der, og det er denne Undersøgelse, som Kandidat Wulff har foretaget, og som har viist, at der var Mulighed for, at Tilstanden kunde blive bedre. Jeg tror ogsaa, at det vilde gjøre enhver dansk Mand Ondt, om Den saaledes uden videre skulde fjerne hen og gaa til Grunde, saaledes som Tilfældet har været med enkelte andre Der, paa Grund af Forsømmelse, og det saa meget mere, som der endnu paa St. Croix er en ikke ringe Kjerlighed til Danmark. Man ser hen til Moderlandet og venter sig derfra noget Gode.

Dermed tror jeg at have begrundet Udvalgets Indringsforslag. Hvad Mindretallets Indringsforslag under Nr. 1 angaar, vilde jeg sætte megen Pris paa, at det vedtoges, idet jeg ikke tror, at dets Vedtagelse vil kunne forhindre Anlægget, saafremt dette overhovedet fortjener at komme i Stand. Man kan jo have nogen Tvivl derom; men sikkert er det dog under alle Omstændigheder, at, naar Pengemændene give deres 2,500,000 Kroner og kun faae 1,500,000 hos os, maa de dog have nogen Tro til Anlægget, og selvfølgelig maa denne Tro blive større i samme Grad, som de give flere Penge ud. Om Anlægget vil kunne komme til Stede for 3 Millioner Kroner, tillader jeg mig ikke at have nogen Mening om, men sikkert er det dog, at, hvis de Paagjældende have Tro til Sagen, saa er 1,500,000 Kroner ingenlunde nogen lille Skilling som Laan fra den danske Statskasse. Jeg skal endnu kun henstille til deres Overveelse, der maasse kunne have nogen Tvivl om, at Pengene virkelig ville komme til Nytte, om de ville tage det paa sig ikke at gjøre Noget, naar der i saa Tilfælde er Sikkerhed for, at Den vil gaa sin Ruin i Møde. Jeg henstiller dette saa meget mere, som der er nogen Garanti for Laanet, først deri, at Pengemændene sætte deres Penge i Anlægget, og dernæst i, at Kolonialkassen gaar i Garanti for Laanet; det sidste har maasse mindre at sige, men det er dog altid Noget. Med disse Ord skal jeg anbefale saavel Udvalgets som Mindretallets Forslag.

Værenten: Jeg kan i alt Væsentligt henholde mig til, hvad der er blevet udtalt af den ærede Drøfser. Som Betænkningen udviser, er der kun eet Punkt, hvor der er væsentlig Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet, paa hvis Vegne den ærede Drøfser har fremstillet Sagen; dette Punkt angaar Summens Størrelse.